

Een versie van dit artikel is gepubliceerd in het Tijdschrift voor Verkondiging in augustus 2014

Het citeren of doorgeven van deze tekst is toegestaan, mits met bronvermelding.

De auteur van deze tekst is dr. Piet van Veldhuizen – www.woordenmetzielenzin.nl

Preekvoorbeeld

Voor de 19e zondag door het jaar, 10 augustus 2014.

Lezingen: 1 Kon. 19,9a.11-13a; Ps. 85; Rom. 9,1-5; Mat. 14,22-33

Het verhaal over de leerlingen van Jezus op het meer doet me een beetje denken aan mezelf als ik aan het fietsen ben op een mooie zomerdag – ik bedoel, hoe snel je stemming kan omslaan. Het ene moment vind ik het hemels om zo vrij en blij buiten te zijn, maar als ik dan een flinke heuvel op moet, denk ik halverwege de heuvel: ik lijk wel gek, ben ik me hier in het zweet aan het werken. We zijn veranderlijk als het weer, maar laten we niet over het weer beginnen want dat is ook altijd te warm of te koud of te nat of te droog.

Die leerlingen van Jezus hadden een wonderbare spijziging meegemaakt, een hemels tafereel. Nu zitten ze in het schip en ze worden alweer helemaal opgeslokt door de crisis, door het weer en de golven. Zo erg, dat als Jezus komt, ze niet zeggen: “Hè gelukkig, daar is Hij”, maar “O nee, ook dat nog, een spook”.

Als Matteüs het opschrijft in zijn evangelie, heeft de christelijke kerk de eerste tientallen jaren van zijn bestaan al achter de rug. Ik weet wel zeker dat Matteüs niet alleen aan die eerste leerlingen denkt bij zijn verhaal, maar ook aan de gemeenschappen van christenen om hem heen. Ze weten van de wonderen van de Heer, maar als de nood aan de man is, lijkt dat zo weinig te helpen – dan is er zó weer paniek.

Jezus die over het water gaat – dat is de belichaming van God die niet gevangen zit in het schuitje van onze situatie. Hij staat erboven, Hij wordt er niet door heen en weer geslingerd. Wij – en dat is nu eenmaal het verschil – wij staan niet boven onze situatie. Wij zitten wel in het schuitje van ons bestaan en daar moeten we het mee doen. Het evangelie zegt dat de Heer naar ons toekomt en bereid is om in ons schuitje te stappen.

En eventjes lijkt het alsof het ook andersom kan. Petrus, enthousiast, komt op het idee om zijn medegelovigen achter zich te laten en op gezag van de Heer ook boven de dingen te gaan staan. En de Heer staat hem toe, de proef te nemen. Voor een moment lukt het nog ook – voor een moment. Dan blijkt dat Petrus gewoon een van ons is, iemand die niet boven zijn eigen lot en omstandigheden staat. Het is niet onze roeping om een voor een uit het schuitje weg te lopen waarin we nu eenmaal zitten: het is onze roeping om de Heer welkom te heten die zich bij ons voegt. Pas dan gaat de wind liggen en worden de golven rustig.

“Kleingelovige”, zegt Jezus tegen Petrus – “waarom heb je nou toch getwijfeld?” Ik denk dat we in die reprimande vertedering mogen horen, dus niet een hard oordeel. Kleingelovigen zijn we allemaal als

het erop aan komt. Grote gelovigen die overal boven staan, die over de golven van ons lot heenlopen omdat het hun allemaal niet deert – daar komen maar al te vaak ongelukken van. Geloven is niet presteren voor de Heer, maar de Heer ontvangen daar waar we zijn, in het schuitje.

Zelfs de grote profeet Elia bleek een kleingelovige te zijn. Daar in de opening van de grot beklagde hij zich dat hij de enig overgebleven gelovige in het land was – net zo de enige als Petrus toen hij op de golven liep. Maar zoals de Heer Petrus terugbracht bij de gemeenschap in het schuitje, zo kon God aan Elia melden dat er nog zeventuizend medegelovigen in het land waren – iets waar Elia met zijn hele geloof niet bij kon.

Wij hoeven ons geloof niet onderling te vergelijken. Wie het grootste geloof heeft – dat is niet interessant, het is van geen belang. Wie naar het grootste geloof streeft, dreigt bij zijn medemensen vandaan te lopen, terwijl de Heer je juist daar wil vinden, bij je medemensen.

Amen.